

GRÓF RICHARD

„Na koho si pri tom myslela?“ Sisi civela na jemný porcelán s erbom svojej rodiny a nemohla uveriť tomu, že jej sestra práve položila túto otázku. Teraz, 13. augusta 1853, a tu, počas obeda veľkej rodiny bavorského vojvodu! V izbe s kozubom sa rozliehala živá vrava a štrnganie príborov. Hladní chlapci a dievčatá sa tisli okolo bohato prestretého stola. Iba mama Ludovika sa distingvovane rozprávala so svojím najstarším synom Louisom a Max, hlava rodiny, diskutoval s grófom Richardom, svojím obľúbeným chovateľom koní. Sluhovia prinášali džbány s vodou a studeným pivom. Cez otvorené okno stolovníkov oslepoval svetlý štrk a biele plachty člnov na Starnberskom jazere. Napriek poludňajšej horúčave v zámocnom parku poskytovali mohutné múry príjemný chládok.

Modré a biele kosoštvorce na tanieri s rybou začali pred Sisinými očami tancovať, kým horúčkovito premýšľala, ako by mohla svoju staršiu sestru ešte trochu naťahovať. Lebo jedno bolo isté: Nene sa nevzdá. Nie bez uspokojivej odpovede.

„Na koho si pri tom myslela?“ nedala pokoj a Sisi sa rýchlo napila vody, aby sa neopatrne neprezradila úškrnom. Nene vždy dostala to, čo chcela, a Sisi sa páčilo, že konečne raz aj ona mohla napínať jej zvedavosť.

Na rozdiel od Sisi vedela jej veľká sestra okoreniť aj obyčajnú konverzáciu originálnymi komentármi a so šarmantným úsmevom len

tak mimochodom vymámiť z ľudí ich tajomstvá. Cnosti vojvodkyne dostala do vienka. Aj pri umení ručných prác a zmysle pre to správne gesto v správny čas Boh na Nene nešetřil. Pre Sisi už toho veľa nezostalo. So svojimi hustými vlnitými vlasmi, tmavými mandľovými očami a plnými perami síce v kráse za svojou sestrou v ničom nezaostávala, no v elegancii a dobrej výchove bola Nene nedostihnuteľná!

Sisi tieto myšlienky takmer s obdivom odsunula nabok. Niežeby jej kultivované vystupovanie nepripadalo dôležité, no to, čo sa od nej ako od vojvodkyne očakávalo, by radšej plnila s omnoho väčšou ľahkosťou. Rýchlo si schovala ruky pod stôl, ako keby niekto mohol vytušiť jej myšlienky. Špinavé nechty prežrádzali, že včera tajne pomáhala starému Wilhelmovi plieť burinu v kvetinových záhonoch pred zámkom.

Sisi venovala šibalský úsmev sestre, ktorá vyzývavo naklonila hlavu. Presne vedela, na čo sa Nene pýta, a keď sa ich pohľady stretli, už si nemohla odpustiť potmehúdsky úškrn. Myšlienka na to, čo sa predtým stalo, bola jednoducho neslýchaná.

Bolo to jedno z tých nudných predpoludní, počas ktorých sa Sisi mala vo svojej izbe venovať štúdiu literatúry. Rovnako ako z izby s kozubom aj okná z jej izby smerovali k jazeru, no z postele mohla vidieť iba korunu mohutného gaštana, ktorý v lete poskytoval príjemný tieň. Hoci v záhrade ešte panovala ranná sviežosť, očakával sa horúci deň. Vonku bzučal hmyz a zdola počula, ako sa matka zase háda s otcom. A ako on znova hromží, že sa zaňho teda nemala vydať. S povzdychom zaplesla knihu a v duchu si prisahala, že nikdy nevstúpi do manželského zväzku, keď jej srdce nepovie áno. Hádky rodičov ju vyčerpávali. Hoci jej matkina hašterivá povaha dávala zabráť a otca nadovšetko milovala, uvedomovala si, že jeho ľahkomyselnosť podrobuje rodinu skúškam. Skutočne sa rád zabával a popri jej siedmich súrodencoch splodil

tucet nemanželských detí. Už v pätnástich rozumela tomu, že u ženy to môže vyvolať poriadnu zatrpknutosť.

Navyše Ludovika ako bavorská princezná uzavrela manželstvo s Maxom pod svoju spoločenskú úroveň, zatiaľ čo jej sestra sa vydala do domu Habsburgovcov a vďaka šťastnej náhode sa z nej medzičasom stala matka cisára. Ludovika to prijímala iba ťažko a dávala to často a hlasno najavo. Kým jej sestra ťahala za nitky svetovej politiky medzi drahocennými tapetami viedenského Hofburgu, Ludoviku zamestnávala predovšetkým jedna myšlienka: jej deti musia získať lepšiu partiu ako ona. Lebo otec Max je iba jednoduchý vojvoda. A to ani nie *celého* Bavorska, ale iba *v* Bavorsku!

Sisi vrhla ponad dlhý prestretý stôl pohľad na svojich rodičov. Stále videla vo vzduchu iskry z ich hádky.

„No tak, povedz,“ vyzvedala Nene ďalej a odviedla Sisine myšlienky od rodičovskej hádky späť k raňajšiemu zážitku. Cítila, ako jej očerveneli líca.

Gróf Richard sedel križom oproti nej a Sisi len ťažko dokázala odvrátiť od neho zrak. Gróf pricestoval neskoro predpoludním kvôli predaju koní a ich otec ho bez okolkov pozval na obed. *S prázdnyimi bruchami sa nedajú robiť obchody*, vyhlásil a sprisahanecky žmurkol na Sisi. Jej záujem nielen o kone, ale aj o ich chovateľa, mu neunikol.

Richard bol v Possenhofene už viackrát. Jeho urastenú postavu často pozorovala. Pod bielou ľanovou košeľou sa mu črtali prácou zocelené svaly a opálená tvár vypovedala o čase, ktorý ako chovateľ koní trávil na čerstvom vzduchu.

Musela sa usmiať. Veľavravne presúvala pohľad medzi grófom a svojou sestrou, ktorá len s veľkou námahou potlačila výkrik, keď pochopila.

„A ty? Už si *to* vyskúšala?“ s úškrnom dobiedzala Sisi. Vždy ju potešilo, keď Nene niečo vyviedlo z miery. Bola pre ňu v tých okamihoch najkrajšou ženou na svete. Keď na moment zabudla na svoj postoj a vznešenosť, uvoľnila miesto veselej, dobrosrdečnej bytosti, ktorá bola inak príliš plachá na to, aby sa ukázala.

No skôr ako Nene mohla odpovedať, niesol sa krížom ponad stôl hlas ich matky: „Čo či vyskúšala, Sisi?“

Sestry sa od seba rýchlo odvrátili.

„No... pstruha,“ vyjachtala Sisi čo najnevinnejšie a ukázala na Nenin tanier.

A naozaj: jej sestra sa jedla ešte vôbec nedotkla. Nene bola dosť duchapritomná, aby sa okamžite začala venovať svojmu obedu. Špeciálnym nožom šikovne vykostila rybu, elegantne si napichla kúsok na vidličku a vložila si ho do úst. S veľkým pôžitkom prikývla.

„Aj moja ryba chutí vynikajúco!“ potvrdila Sisi a pozrela sa na všetkých pri stole. Pohľad jej znova padol na grófa Richarda. Ten muž sa jej páčil. A presne preto naňho myslela, keď ju pri *tom* jej sestra prichytila. Keď zažila prvýkrát vrchol! A áno, bolo to naozaj neslýchané.

Len nedávno začala spoznávať svoje telo. Viac-menej náhodne v jeden večer, keď jej jemná látka nočnej košeľe skĺzla medzi nohy, ju prvýkrát zachvátil ten elektrizujúci pocit. Prstami ho nasledovala. Isteže o tom s nikým nehovorila, lebo nešlo o vec, o ktorej by sa debatovalo pri čaji. Alebo v kostole. Alebo na prechádzke. Alebo na rybačke. Alebo pri jazdení. Alebo pri jedení. Keď sa dotýkala sama seba medzi nohami, pripadalo jej to ako sladký prísľub. Keď predtým zaplesla v posteli knihu, rozhodla sa, že to bude ďalej skúmať. A bolo to úžasné! Oplatilo sa!

Bohužiaľ, práve v tom okamihu, keď sa jej telom šírilo teplo ako vlna a nechtiac od rozkoše zavzdychala, vpadla do jej izby